

Lars, el petit ós polar, tenia una muntanyeta de neu per a ell sol. Li agradava estar-s'hi assegut i contemplar el mar per damunt del gel i de la neu. Normalment el pol Nord és molt tranquil, només se senten el vent i les onades. Però un dia al Lars li va arribar un soroll diferent: un gemec fluixet. Va aixecar el nas en la direcció d'on venia el plany i va ensumar. Se sentia també una olor estranya. En Lars va baixar del seu cúmul sense fer soroll.

Va seguir l'olor i de seguida es va aturar a la vora d'un sot. Ara sentia ben clar un plor.

Qui hi devia haver?

De sobte van sentir un enrenou molt fort. L'Hugo va córrer a amagar-se a la neu.

—Ets un conillet ben poruc! —va cridar en Lars rient—. Surt, que només era l'eruga de neu!

—Què és això? —va preguntar l'Hugo des del seu amagatall.

—Un vehicle que va per sobre la neu, de l'estació polar. El meu pare m'hi ha portat moltes vegades i hi hem trobat coses bones per menjar. Anem-hi, des d'allí sé tornar cap a casa!

L'home no havia vist en Lars, que va poder sortir per la porta que havia quedat mig oberta. Va fugir d'allí tan de pressa com va poder.

—Hugo, baixa, ràpid! —va cridar en Lars—. Ja sóc fora! Sóc aquí! Aquí!

L'Hugo va passar rabent entremig de les cames de l'home i es va escapar d'un salt.

En Lars i l'Hugo van córrer a la carrera. I l'Hugo va tornar a ser més ràpid!

—Espera'm, Hugo! —va cridar en Lars sense alè i mirant al seu voltant. —Encara tinc por!

—Ara ja ha passat tot —va calmar l'Hugo el petit ós polar, que encara tremolava. I junts van emprendre el camí cap a casa.

